

Исакъ (и той става и сѣ гледа Иванка въ очитѣ).

Иванко! Азъ благославямъ и вѣчно штѣ благославямъ славното име на бѣлгарскиятъ царь, но азъ не могѣ да говорѣж неправдата. Ти знаешъ, че азъ, Исакъ, бѣхъ първиятъ слѣдъ Императора, бѣхъ като него и оште главенъ началникъ на славнитѣ императорски легиони...

Иванку.

Това е тѣй.

Исакъ.

Ти бидѣ моятъ честитъ побѣдителъ; но можешъ ли каза, че на бойното поле нѣмахте единъ достоинъ съперникъ?

Иванку.

И това е истина. Твоето юначство, особено въ последната битка, правеше ни да се очудваме и да се отчайваме въ побѣдата. Признавамъ се, че ний възблагодарихме Бога, когато падна ти въ рѣцѣтъ ни.

Исакъ.

Е-тойзи-е славенъ военачалникъ, тойзи чуденъ юнакъ стои сега отпреди ти, Иванко, и ти казва, (протегаящо) че царската корона ште стои на твоята глава много по-добрь отъ колкото на Асѣниовата...

Иванку (огледва се на страна и безпокойно).

Млъкни, старче!

Исакъ.

Че царската порфира ште прилича на тебе много по-хубаво отъ колкото на Асѣния...

Иванку (приближава къмъ Исака).

Полека, старче! млъкни!

Исакъ (поиздръпва се. Съ по-възвишенническъ гласъ).

Че Иванку ште може да води Бѣлгаретъ къмъ по-велики